

## Arrest

nr. 227 840 van 23 oktober 2019  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE  
Moskoustraat 2  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>e</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NACHTERGAELE die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 2 december 2015 België is binnengekomen samen met haar moeder, twee broers en twee zussen, diende op 28 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 26 maart 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 27 maart 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 28/05/2018  
Overdracht CGVS: 25/06/2018*

*In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 10 oktober 2018 van 14.02 uur tot 17.11 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Annelies Nachtergaele, was aanwezig gedurende de volledige duur van uw persoonlijk onderhoud.*

#### **A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp X in het zesde politiedistrict van de stad Kabul. U verklaart geboren te zijn in 2000. U bent van gemengde X origine. U ging 11 jaar naar school in X.*

*Uw moeder werkte als leerkracht in de X school in het nabijgelegen dorp X. Ze gaf les aan meisjes. Uw oom langs vaderszijde, H., was altijd al tegen uw moeders tewerkstelling en tegen uw scholing gekant geweest. Hij stond zijn dochters niet toe naar school te gaan en haalde uw tante langs vaderszijde aan als goede voorbeeld omdat zij thuisbleef. Uw moeder werd verschillende keren door hem geslagen. Eén keer had ze drie hechtingen nodig aan haar mond. Ook u werd door hem geslagen. Op die manier probeerde hij u te intimideren om niet langer naar school te gaan. Toen u naar de vijfde graad ging besliste uw vader onder druk van anderen dat u niet langer naar school mocht gaan. Onder druk van uw moeder, die wilde dat haar dochters iets werden, stond hij dit toch toe en besliste hij dat u tot de 12e graad mocht studeren.*

*Op een dag ontving uw moeder een uitnodiging van de taliban met daarin geschreven: 'u bent Pashtoun net als wij, we verwachten uw medewerking, we willen dat jij meisjes vergiftigt'. De volgende dag kwamen de taliban naar jullie toe en brachten materiaal. Ze vroegen uw moeder om het naar de school te brengen. Uw moeder en u gingen naar school. Nadien vergezelden de conciërges van de school jullie naar huis. Uw moeder willigde de eis van de taliban niet in. Uw ouders gingen naar het zesde politiedistrict en schreven een petitie tegen de taliban. De taliban ontdekten dit en schreven een dreigbrief naar uw moeder. In de brief noemden ze haar ongelovig en vroegen haar waarom ze de missie niet volbracht had. Uw vader ging naar het politiehooftkwartier en diende daar een andere petitie in. Hij verzocht hulp. Men zei hem dat hij geholpen zou worden maar uiteindelijk hebben jullie geen hulp gekregen van hen. Op een nacht kwamen uw vader en uw oom langs moederszijde naar jullie huis. Ze zeiden: 'laten we gaan'. U verliet met de rest van het gezin het huis langs de tweede deur van jullie huis. Uw oom langs moederszijde zei dat jullie het huis moesten verlaten maar dat hij zou achterblijven. Jullie gingen naar het huis van uw tante langs moederszijde. De volgende dag om 8 uur 's morgens begon uw moeder te schreeuwen en ontdekte u dat uw oom langs moederszijde vermoord was. Sindsdien verbleef uw gezin in het huis van uw tante langs moederszijde. Uw vader besliste dat jullie allen naar een ander land moesten.*

*In uw dorp is het de gewoonte dat wanneer een meisje 15 jaar oud wordt haar oom langs vaderszijde en de dorpsoudsten een echtgenoot voor haar kiezen. Dit gebeurde ook met u in het jaar voordat u Afghanistan verliet. Een jongen werd voor u geselecteerd door de dorpsoudsten. Deze jongen weigerde echter met u te trouwen omdat hij uw moeder een slechte vrouw vond omdat ze als leerkracht werkte. Een andere jongen genaamd M., de kleinzoon van de oom langs vaderszijde van uw vader, werd voor u geselecteerd. Uw vader zei dat voor de tijd gekomen was om te trouwen en dat M. een goede jongen was. U zei dat u niet wilde trouwen met M. en daarop sloeg uw vader u en zei u om weg te gaan. Uw moeder zei uw vader dat u te jong was om te trouwen. Uw vader vermeldde dit niet meer.*

*U verliet Afghanistan samen met uw ouders, broers en zussen. In Iran raakte uw vader gescheiden van de rest van uw gezin. Hij werd gedeporteerd naar Afghanistan. Hij verliet het land nogmaals en geraakte tot in Bulgarije maar ging daar akkoord met een vrijwillige deportatie omwille van zijn slechte gezondheidstoestand. Momenteel houdt hij zich schuil in Karte Chahar in Kabul. Uw tante langs moederszijde, die in Deh Dana woont, zorgt voor hem.*

*Op 3 december 2015, na een reis van 33 dagen, verzochten uw moeder, R. R. (O.V. (...)), en uw oudste broer, M. Y. R. (O.V. (...)) België om internationale bescherming. In het kader van hun verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun asielmotieven, met name hun vrees voor de taliban naar aanleiding van uw moeders weigering hun opdracht te volbrengen, hun vrees voor de dorpelingen die gekant waren tegen uw moeders tewerkstelling en uw moeders vrees voor haar schoonfamilie die eveneens gekant was tegen haar tewerkstelling. Uw moeder en oudste broer tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).*

*In haar arrest van 13 april 2018 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. Op 28 mei 2018 dienden uw moeder en oudste broer een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 31 augustus 2018 verklaarde het CGVS hun verzoek niet-ontvankelijk.*

*Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban naar aanleiding van de weigering van uw moeder met hen samen te werken. U vreest tevens niet meer naar school te zullen mogen gaan van uw oom langs vaderszijde, H., uw vader en de dorpsoudsten. U vreest daarnaast niet meer naar school te zullen kunnen gaan omdat u drie jaar in het buitenland verbleven heeft en dit als iets slechts beschouwd wordt in Afghanistan omdat de mensen u ervan zullen beschuldigen met jongens omgegaan te zijn. U vreest daarnaast gedwongen te zullen worden te trouwen.*

*Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele taskara neer en een kopie van de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018, van de EASO Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis van juni 2018, van Arrest nr. 197.969 van 15 januari 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de uitspraak van de Rechtbank Den Haag van 18 januari 2017 in zaaknummer AWB 16/733, AWB 16/735, AWB 16/732. Uw advocaat zond op 15 oktober 2018 een nota met in bijlage kopies van het EASO COI Information Report 'Afghanistan – Individuals targeted under societal and legal norms' en het EASO COI Information Report 'Afghanistan – Key Socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e-Sharif, and Herat City'. Op 20 maart 2019 stuurde uw advocaat een bundel met medische attesten en een begeleidende mail door betreffende uw vader M. H. R., waarin uw advocaat stelt dat uw vader Afghanistan zou hebben verlaten omdat hij daar niet in veiligheid kon leven. Met als doel om Europa te bereiken zou uw vader naar India gegaan zijn, waar werd vastgesteld dat hij aan een zware medische aandoening lijdt, aldus uw advocaat.*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Met betrekking tot uw vrees voor de taliban naar aanleiding van de weigering van uw moeder met hen samen te werken (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 10.10.2018, p. 7-8), dient opgemerkt te worden dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw moeder, R. R. (O.V. (...)), en uw oudste broer, M. Y. R. (O.V. (...)), het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun asielmotieven, met name hun vrees voor de taliban naar aanleiding van uw moeders weigering hun opdracht te volbrengen, hun vrees voor de dorpelingen die gekant waren tegen uw moeders tewerkstelling en uw moeders vrees voor haar schoonfamilie die eveneens gekant was tegen haar tewerkstelling. Uw moeder en oudste broer tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In haar arrest van 13 april 2018 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. Tegen deze beslissing dienden uw moeder en uw broer geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg staat de beoordeling van de asielmotieven van uw moeder en uw broer vast en kan, wat uw vrees naar aanleiding van de asielmotieven van uw moeder betreft, geconcludeerd worden dat deze evenmin geloofwaardig is. Op 28 mei 2018 dienden uw moeder en oudste broer een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 31 augustus 2018 verklaarde het CGVS hun verzoek niet-ontvankelijk. Het beroep tegen deze procedure is nog lopende.*

*Wat betreft uw vrees niet meer naar school te zullen mogen gaan van uw oom langs vaderszijde, H., uw vader en de dorpsoudsten, dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt deze vrees te aannemelijk te maken.*

Hoewel uw oom langs vaderszijde H. zich volgens uw verklaringen sinds uw allereerste schooldag tegen uw scholing kantte en uw vader toen u naar de vijfde graad ging, besliste u niet langer naar school te laten gaan (CGVS 1, p. 10), ging u tot aan uw vertrek uit Afghanistan naar school. U verklaart hierover dat uw moeder het niet eens was met de beslissing van uw vader en zich ertegen verzette tot hij toegaf dat u tot de 12e graad mocht studeren (CGVS, p. 11). Voorts verklaart u dat uw vader in de wolken is over het feit dat u momenteel onderwijs geniet en dat hij vindt dat elk Afghaans meisje dat kan studeren, dat ook moet doen (CGVS, p. 11). U verklaart echter dat uw vader enkel voorstander is van uw onderwijs in België en niet in Afghanistan, omwille van de verschillende soorten jongens aan de universiteit daar en omwille van het feit dat mensen een meisje dat naar school gaat in Afghanistan bestempelen als een slecht meisje (CGVS, p. 11). Deze verklaring kan niet weerhouden worden omdat uw vader klaarblijkelijk tegen de mening van zijn broers en van het dorp in uw moeder nooit ervan weerhouden heeft haar job als leerkracht uit te oefenen en evenmin u er ooit in Afghanistan van weerhouden heeft naar school te gaan. Hij is zelfs trots dat u in België, ver weg van zijn vaderlijk gezag, school loopt. Dat uw vader u onder maatschappelijke druk zou verbieden naar de universiteit te gaan betreft dan ook louter een blote bewering die u op geen enkele manier in concreto staft.

Wat betreft uw vrees gedwongen te zullen worden te trouwen, dient vastgesteld te worden dat u hierover inconsistente verklaringen aflegt. Zo verklaarde u bij de DVZ dat de dorpsraad gaat beslissen met wie u diende te trouwen en dat uw ouders hierover niet zelf kunnen beslissen voor hun kinderen. Om die reden kunt u niet terugkeren naar Afghanistan (vragenlijst CGVS, d.d. 20.06.2018, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat in uw dorp wanneer een meisje 15 jaar wordt haar oom langs vaderszijde en de dorpsgenoten een echtgenoot kiezen voor haar en dat dit ook met u gebeurde (notities van het persoonlijk onderhoud H., d.d. 10.10.2018, p. 8). Vervolgens verklaart u dat de dorpsraad reeds een kandidaat voorstelde, M., en dat uw vader 'akkoord ging' met deze kandidaat (CGVS H., p. 14), hetgeen strijdig is met uw eerdere verklaring bij de DVZ dat uw ouders hierover niet konden beslissen aangezien de dorpsraad dit in hun plaats gaan doen. Ook uw verklaringen dat uw moeder vocht met uw vader over uw toekomstige huwelijk en hem zei 'waarom vraag je een klein meisje om te trouwen? Het is niet nodig' (CGVS H., p. 15) insinueert dat uw vader hierin zeggenschap had en is strijdig met uw eerdere verklaring dat uw ouders niet konden beslissen over uw huwelijkskandidaat. Voorts blijft u erg vaag over waar in het proces u zich juist bevond. Hoewel u bij DVZ aanhaalde dat de dorpsraad bij uw terugkeer zou beslissen met wie u diende te trouwen (vragenlijst CGVS, vraag 5), verklaart u op het CGVS dat de dorpsraad reeds een jongen had voorgesteld, die echter zelf had geweigerd met u te trouwen en de dorpsraad u nadien reeds aan een tweede persoon hadden aangeboden, met name ene M. (CGVS H., p. 14). U haalt echter aan niet te weten wat er nadien beslist was over u en de door de dorpsraad aangebrachte kandidaat, M., omdat jullie op dat moment gevlucht zijn (CGVS H., p. 14). Nogmaals gevraagd of er al beslist was dat jullie moesten trouwen, antwoordt u dat ze vroegen naar uw hand (CGVS H., p. 14). Gevraagd hoe uw familie reageerde, stelt u dat ze niet officieel gekomen waren om uw hand te vragen en dat de dorpsoudsten M. familie gecontacteerd hadden om te zeggen dat ze u gekozen hadden voor M. (CGVS H., p. 14-15). U weet echter niet hoe zijn familie daarop gereageerd had en of uw ouders op de hoogte waren van hun reactie (CGVS H., p. 15). Voorts zou uw vader het hele onderwerp niet meer vermeld hebben nadat uw moeder met hem erover gevochten had en hem gezegd had dat het niet nodig was (CGVS H., p. 15). Uw erg vage en inconsistente verklaringen schaden het geloof in uw verklaringen bij terugkeer naar Afghanistan gedwongen uitgehuwelijkt te zullen worden door de dorpsraad en/of uw oom en/of uw vader. De opwerping van uw advocaat dat u weinig precies kon antwoorden omwille van het feit dat u slechts 15 jaar oud was toen u Afghanistan verliet en omdat u nooit een openhartig gesprek heeft gehad met uw vader over de twee pogingen om u uit te huwelijken kunnen niet weerhouden worden. Enerzijds blijft de vaststelling dat u inconsistente verklaringen aflegt overeind. Anderzijds kan verwacht worden dat u zich in het kader van uw verzoek om internationale bescherming maximaal informeerde bij uw moeder, eenmaal in veiligheid aangekomen in België. U vreest namelijk te zijn of te zullen worden uitgehuwelijkt aan M. Verwacht mag worden dat u dan ook alles over hem zou te weten willen komen zijn, eens in België aangekomen. Ondertussen bent u namelijk een meerderjarige vrouw. Het geloof in uw vrees gedwongen uitgehuwelijkt te zullen worden, wordt bovendien verder onderuitgehaald doordat uw moeder deze vrees in uw hoofde op geen enkel moment aanhaalde in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS R., d.d. 21.02.2017; vragenlijst CGVS R., d.d. 10.02.2016, vraag 4 en 5; Arrest nr. 202 354 RvV, d.d. 13.04.2018). De vaststelling dat zij naliet deze feiten aan te halen toen zij daar uitgebreid de kans toe kreeg in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming of in het kader van haar beroep bij de RvV, halen het geloof in deze verklaringen volledig onderuit. Uw verklaring hiervoor, met name dat uw moeder niet mentaal voorbereid was op haar eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS, overstijgt het niveau van een blote bewering niet en kan bijgevolg niet weerhouden worden. Bovendien verklaart dit nog steeds niet waarom ze het bij de RvV niet zou hebben aangehaald.

*In haar tweede verzoek om internationale bescherming haalde uw moeder dan weer slechts in algemene bewoordingen aan dat zij vreesde dat haar dochters gedwongen uitgehuwelijkt zouden worden zonder enige vermelding van M. of uw eerste huwelijkskandidaat (verklaring volgend verzoek R., d.d. 20.06.2018, vraag 15).*

*Evenmin kan er geloof gehecht worden aan uw verklaringen over fysieke agressie van uw oom aan uw persoon omwille van uw onderwijs en aan uw moeder omwille van haar tewerkstelling. Op geen enkel moment tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS noch in haar verklaringen bij de DVZ in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, noch tijdens haar beroepsprocedure bij de RvV (CGVS R.; vragenlijst CGVS R.; Arrest nr. 202 354 RvV) alludeerde uw moeder op fysieke agressie vanwege haar schoonfamilie omwille van haar tewerkstelling. Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde zij wel aan dat haar schoonfamilie tegen haar tewerkstelling gekant was (CGVS R., p. 16). Zo zou uw oom langs vaderszijde tegen uw vader gezegd hebben dat hij uw moeder niet mocht laten werken en dat hij zich moest schamen (CGVS R., p. 28). Bijgevolg werden deze verklaringen onvoldoende zwaarwichtig bevonden om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Bovendien bleek uit uw moeders verklaringen dat uw oom langs vaderszijde haar ter wille was gezien hij haar geholpen had met het attest van de dorpsoudsten te verkrijgen (CGVS R., p. 29). Tot slot antwoordde zij negatief op de vraag die aan het einde van haar persoonlijk onderhoud gesteld werd of zij nog andere problemen had gekend in Afghanistan dan degene die zij reeds uit de doeken had gedaan (CGVS R., p. 30). De vaststelling dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud de in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds aangehaalde problemen met haar schoonfamilie louter omschreef als een verbale tegenkanting ondermijnt dan ook ten stelligste haar bewering dat uw oom langs vaderszijde haar sloeg omwille van haar tewerkstelling als leerkracht. Ook inzake haar schoolgaande dochter hield uw moeder het op verbale verwijten, louter gericht aan uw man. Zij verklaarde dat een aantal moskeegangers zich verbaal negatief uitten tegen uw vader over haar tewerkstelling en het feit dat haar dochters naar school gingen (CGVS R., p. 15, 28), doch maakte zij geen enkele melding van fysieke agressie in dit verband toen zij uitgenodigd werd hierover uitgebreider te vertellen (CGVS R., p. 28-29). De vaststelling dat zij naliet deze feiten aan te halen toen zij daar uitgebreid de kans toe kreeg in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming of in het kader van haar beroep bij de RvV, halen het geloof in deze verklaringen volledig onderuit.*

*U vreest daarnaast beschouwd te zullen worden als een slecht meisje omdat u een tijd heeft doorgebracht in het buitenland (CGVS H., p. 9). U slaagt er niet in deze vrees te concretiseren. Gevraagd waarom u dit denkt, stelt u dat dat de Afgaanse mentaliteit is en omdat in het buitenland jongens en meisjes in dezelfde klas zitten (CGVS H., p. 9-10). Nergens blijkt dat u de maatschappelijke regels in uw land van herkomst zou hebben overtreden. Het louter behoren tot de groep van terugkerende Afgaanse asielzoekers wordt luidens de richtlijn van het UNHCR, die uw advocaat ook neerlegt, niet langer als risicocategorie beschouwd.*

*Wat betreft de verklaringen van uw advocaat zoals uiteengezet in de nota die zij het CGVS toestuurde na uw persoonlijk onderhoud, dat het niet mogelijk zal zijn voor u om een westers leven te leiden in Afghanistan nadat u een tijd in het Westen hebt geleefd, en dat u zich opnieuw zal dienen aan te passen aan de maatschappelijke normen in Afghanistan, dat u opnieuw een boerka zal moeten dragen en geen westerse kledij zal kunnen dragen, dat u geen contact zal mogen hebben met jongens en het niet zal mogelijk zijn om op uzelf te wonen, dient opgemerkt te worden dat dergelijke elementen niet als fundamentele rechten kunnen worden aanzien waarvan een beknotting of inperking tot onmenselijke behandeling zou leiden. Het feit dat u in Afghanistan niet dezelfde vrijheden kunt genieten die u hier wel kent, volstaat niet om in uw hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Afghanistan geldende regels. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk. Bovendien moet worden opgemerkt dat u in Afghanistan reeds uit een progressief gezin afkomstig was gezien uw moeder 20 jaar gewerkt heeft en u en uw zussen naar school gingen (CGVS R., p. 7-8). Wat betreft de bewering van uw advocaat dat u niet zonder mannelijk familielid het huis zal kunnen verlaten, dient opgemerkt te worden dat deze niet in overeenstemming is met de verklaringen van uw moeder dat zij samen met u en uw zussen naar school ging, zonder mannelijk familielid (CGVS R., p. 14-15) en met uw verklaring dat u samen met uw moeder naar school ging (CGVS H., p. 7). Wat betreft de verklaring van uw advocaat dat u in het algemeen niet uw eigen keuzes zult kunnen maken, dient opgemerkt te worden dat uw advocaat deze stelling niet concretiseert.*

*De algemene verwijzingen van uw advocaat naar de positie van de vrouw in de Afghaanse samenleving zijn onvoldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u of uw advocaat blijft desbetreffend in gebreke. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, zijn in dezen dan ook niet dienstig. De aangehaalde rechtspraak van de Nederlandse en Belgische rechtbanken betreffen dan weer individuele gevallen die geen precedentwaarde hebben en aldus niet bindend is.*

*Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.*

*De documenten die u heeft neergelegd vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw taskara bevestigt uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Het CGVS onderstreept vervolgens dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de rechtbank van Den Haag, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming wordt op basis van zijn eigen merites beoordeeld rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoeker. Wat betreft de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018, de EASO Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis van juni 2018, het EASO COI Information Report 'Afghanistan – Individuals targeted under societal and legal norms' en het EASO COI Information Report 'Afghanistan – Key Socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e-Sharif, and Herat City', dient opgemerkt te worden dat het verwijzen naar algemene richtlijnen en rapporten niet volstaat om aan te tonen dat u in concreto in uw land van herkomst werkelijk vervolgd zult worden of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.*

*Ook de medische attesten en een begeleidende mail betreffende uw vader, die uw advocaat nastuurde op 20 maart 2019, kunnen bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. Hoewel uw advocaat verwijst naar het vertrek van uw vader uit Afghanistan omdat hij daar niet in veiligheid kon leven, wordt er niet gespecificeerd wat er juist aan de basis lag van dat vertrek. Deze documenten zeggen dan ook niets over uw persoonlijke vluchtmotieven, te meer omdat er, zoals hierboven werd vastgesteld, geen geloof aan kan worden gehecht. Op basis van deze brief en bijhorende medische documenten kan er enkel worden geconcludeerd dat de heer R., waarvan zelfs niet vaststaat dat deze persoon daadwerkelijk uw vader is, zich op de data van uitgifte van de medische documenten in India bevond voor een medische controle. Deze documenten zeggen echter niets over zijn huidige verblijfplaats of verblijfplaats in de toekomst. Bovendien kan er evenmin uit opgemaakt worden aan welke ziekte, door uw advocaat nochtans omschreven als een 'zware medische aandoening', de persoon in kwestie dan wel lijdt.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.*

*Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

*UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd.*

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen.

*Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.*

*Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

*Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.*

*Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.*

*Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

*Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.*

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:**

*"De motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; De algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen; Artikel 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingen wet)".*

Verzoekster licht toe als volgt:

*"Verzoekster kan zich allerminst verzoenen met deze beslissing en de daarin vermelde motieven.*

### **A. VLUCHTELINGENSTATUS**

#### **1. Met betrekking tot de bestreden beslissing**

*1.1. In eerste instantie benadrukt verzoekster dat het CGVS in de bestreden beslissing de asielmotieven niet op voldoende ernstige wijze heeft beoordeeld doordat geen rekening werd gehouden met het geheel van verschillende vormen van gendergerelateerd geweld waaraan verzoekster vreest te zullen worden onderworpen, maar deze telkens op afzonderlijke wijze werden beoordeeld. Hierdoor is de beoordeling van het CGVS onvolledig.*

##### **a. Vervolgung wegens overtreden van sociale normen**

*1.2. Het CGVS heeft op onredelijke wijze haar vrees voor vervolging wegens het overtreden van de in Afghanistan geldende maatschappelijke normen onderzocht.*

*Zo stelt het CGVS enerzijds dat het feit dat verzoekster in Afghanistan niet dezelfde vrijheden kan genieten als in België, niet volstaat om in haar hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden, aangezien deze beperkingen gebaseerd zijn op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en dat bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden derhalve onoverkomelijk zijn. Met andere woorden, erkent het CGVS dat verzoekster in België van bepaalde vrijheden heeft kunnen genieten die zij in Afghanistan niet heeft aangezien deze ingaan tegen de in Afghanistan geldende normen en waarden (ni. vrije kledingkeuze, vrij contact met jongens, zonder mannelijk chaperon zich verplaatsen, vrije studiekeuze, vrije keuze omtrent haar huwelijk, etc.).*

*Anderzijds stelt het CGVS dat nergens uit zou blijken dat zij de maatschappelijke regels in haar land van herkomst zou hebben overtreden.*

*Het is duidelijk dat deze motivering dus volstrekt tegenstrijdig is. Als zij de in Afghanistan geldende maatschappelijke regels in België niet naast zich neergelegd zou hebben, zou zij zich daar uiteraard ook niet terug aan moeten aanpassen. Het is dan ook volstrekt onredelijk om te stellen dat zij de maatschappelijke regels in haar land van herkomst niet zou hebben overtreden.*

*Bovendien wordt hiermee geen rekening gehouden met de landeninformatie die door verzoekster werd aangebracht. Zo wordt algemeen aanvaard dat "in Afghanistan de situatie van vrouwen, en zeker die van alleenstaande vrouwen, erg problematisch en schrijnend is.*

*De positie van Afghaanse vrouwen, waaronder de weinige vrijheden die hen worden toegekend en de manier waarop van hen wordt verwacht dat zij zich gedragen, is ingegeven door de in het land dominante interpretatie van de islam. "(RvV 197.969, 15 januari 2018).*

*Bijgevolg stelt het UNCHR dat vrouwen waarvan wordt geoordeeld dat zij de maatschappelijk geldende normen overtreden sociale stigma, algemene discriminatie en bedreigingen voor hun veiligheid blijven ondervinden, waardoor zij tot een risicocategorie behoren (UNHCR, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan " 30 augustus 2018, stuk 4, pp. 76-80).*

*In dit verband dient ook verwezen te worden naar het EASO Country Guidance rapport van juni 2018 waarin wordt benadrukt dat het specifiek voor jonge kinderen moeilijk kan zijn om zich terug aan te passen aan maatschappelijke beperkingen binnen de Afghaanse gemeenschap. Bovendien wordt ook gesteld dat vooral vrouwen en meisjes een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade lopen omwille van de perceptie als zijnde "verwesterd".*

*[citaat uit EASO-rapport "Country Guidance Afghanistan" van juni 2018, p. 57]*

*Het is evident dat het voor verzoekster die als vijftienjarig meisje in België is aangekomen, die de voorbije drie jaren zich de Westerse waarden heeft eigen gemaakt, en de mogelijkheid heeft gekregen om haar studies verder te zetten, een zeer zware inspanning zal vergen om zich terug te moeten schikken naar de zeer discriminerende en onderdrukkende maatschappelijk normen in Afghanistan.*

*De vraag is overigens niet of deze maatschappelijke normen op zich een vorm van vervolging inhouden, maar wel of men van verzoekster mag verwachten dat zij zich terug schikt naar deze maatschappelijke normen om zo daden van vervolging te vermijden.*

*In dit verband benadrukt verzoekster dat zij door middel van een schrijven van haar raadvrouw van 15 oktober 2018, aan het CGVS had duidelijk gemaakt dat dit verwachten van verzoekster in zou gaan tegen de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie:*

*[citaat uit nota van advocaat van 15 oktober 2018, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 13, nr. 6]*

*Het CGVS heeft hier geenszins op geantwoord noch rekening mee gehouden. Uit dit gegeven blijkt dat het CGVS op onvoldoende zorgvuldige wijze haar vrees voor gendergerelateerd geweld heeft onderzocht. Bijgevolg is het zeer aannemelijk dat het voor verzoekster uitermate moeilijk zal zijn om zich terug aan te passen aan de maatschappelijke beperkingen die gelden in Afghanistan, en dat het risico bijgevolg reëel is dat zij ten gevolg hiervan het slachtoffer zal worden van vervolging.*

#### *b. De mogelijkheid om haar studies verder te zetten*

*1.3. Eén van de normen waar zij zich terug aan zal moeten aanpassen, betreft met name de mogelijkheid voor haar als jonge vrouw om te studeren. Verzoekster heeft tijdens haar verhoor bij het CGVS uitgelegd dat zij vreest niet langer onderwijs te kunnen volgen indien zij dient terug te keren naar Afghanistan. Immers ondervond haar gezin voor hun vertrek al ernstige druk vanwege haar vaders familie en de dorpsoudsten om de meisjes niet naar school te laten gaan, en haar vader zou derhalve niet dulden dat zij in Afghanistan studeert in plaats van te huwen.*

*Het CGVS meent dat dit niet geloofwaardig is aangezien zij tot voor haar vertrek onderwijs heeft kunnen volgen, haar vader zeer positief staat ten aanzien van haar onderwijs in België en hij haar moeder er nooit van heeft weerhouden om te werken als leerkracht.*

*Het CGVS houdt hiermee echter volstrekt geen rekening met het feit dat verzoekster ondertussen 19 jaar oud is, en dus een jonge vrouw die volgens de in Afghanistan geldende normen op leeftijd is om te huwen. Dat het gezin nog enigszins de druk van derden kon weerstaan om verzoekster onderwijs te laten volgen toen zij een kind en jonge tiener was, betekent uiteraard niet dat dit op heden nog het geval is. Verzoekster onderstreept dat gezien haar leeftijd nu werkelijk niet meer geduld zou worden dat zij ongehuwd blijft en haar eigen keuzes met betrekking tot haar onderwijs zou maken.*

*Uit het EASO COI rapport van maart 2019 blijkt namelijk dat de genderongelijkheid in toegang tot onderwijs in Afghanistan vergroot met de leeftijd, en dat slechts 4,8 % van de vrouwen hoger onderwijs volgen (p. 40). Slechts een zeer klein percentage van de Afghaanse vrouwen kan dus hogere studies doen, en dit voornamelijk omwille van culturele belemmeringen.*

*Bovendien is het toch evident dat haar vader zich anders opstelt ten aanzien van haar onderwijs in België dan in Afghanistan. De reden waarom verzoekster geen onderwijs zal kunnen volgen in Afghanistan, is omdat dit ingaat tegen de geldende maatschappelijk normen aldaar. Verzoeksters vader wordt niet onder druk gezet om zijn dochter uit school te houden in België, aangezien hij niet meer teruggekeerd is naar hun dorp van herkomst en bijgevolg geen maatschappelijk druk heeft hieromtrent. Indien verzoekster in Afghanistan hogere studies zou willen aanvatten, zou hij deze druk uiteraard wel ondervinden, en zich er niet tegen kunnen verzetten aangezien hij zichzelf en zijn familie hierdoor in het gevaar brengt.*

*De motivering van de bestreden beslissing is op dit punt aldus volstrekt onvoldoende en niet overtuigend.*

#### *c. Gedwongen huwelijk*

*1.4. In dezelfde lijn heeft verzoekster uitgelegd dat zij niet meer zal kunnen verder studeren, aangezien zij vreest te zullen moeten huwen tegen haar wil. Voor haar vertrek werden immers reeds tot tweemaal toe plannen gemaakt om verzoekster uit te huwelijken.*

*Het CGVS tracht tegenstrijdigheden en inconsistenties te zoeken in verzoeksters verklaringen om de geloofwaardigheid hiervan in twijfel te trekken. Dit is echter allesbehalve overtuigend.*

*Op de eerste plaats ziet verzoekster niet in waarom haar verklaringen bij het CGVS inconsistent zouden zijn met haar verklaringen bij de DVZ. Tijdens beide verhoren heeft zij uiteengezet dat haar ouders niet de vrijheid hebben om een huwelijkskandidaat uit te kiezen, aangezien de dorpsraad dit doet. Tijdens haar verhoor bij het CGVS heeft zij dan uitgelegd dat het proces van een mogelijk huwelijk aan de gang was toen zij het land zijn ontvlucht.*

*Aangezien zij niet meer in het dorp woonde, is het huwelijk uiteraard niet door kunnen gaan.*

*Hieruit kan geenszins geconcludeerd worden dat haar vader de mogelijkheid had om zich werkelijk tegen het huwelijk te verzetten.*

*Op de tweede plaats benadrukt verzoekster opnieuw dat zij slechts 15 jaar was toen deze evenementen zich hebben voorgedaan, en dat zij bovendien als meisje geenszins betrokken werd bij dit gebeuren. Men kan bijgevolg niet van haar verwachten dat zij met volstrekte precisie alle details kan geven omtrent de plannen die werden gemaakt om haar uit te huwelijken. Verzoekster is op heden inderdaad meerderjarig, doch is zij nog maar pas 19 jaar geworden. Het betreft dus een zeer prille meerderjarigheid. Overigens is het niet verwonderlijk dat verzoekster bij aankomst in België niet heeft getracht meer informatie in te winnen omtrent deze voor haar zeer zorgwekkende evenementen, aangezien dit voor haar slechts negatieve gedachten en gevoelens opriep. Het is voor haar als minderjarig meisje behoorlijk verstoring geweest om zonder hier enige beslissingsmogelijkheid over te hebben haar land te moeten ontvluchten, om de reis naar België te maken en ten slotte hier haar draai te vinden. Aangezien de huwelijksplannen met M. drie jaar na datum logischerwijze niet meer zouden doorgaan, heeft verzoeker hier ook niet meer informatie over gevraagd van haar vader of moeder.*

*Ten slotte onderstreept verzoekster dat haar moeder tijdens haar eerste verzoek tot internationale bescherming het voornamelijk heeft gehad over de problemen die zij hebben ondervonden met de Taliban aangezien deze redenen rechtstreeks hebben geleid tot hun vlucht uit Afghanistan. Omwille van hun vlucht zijn de huwelijksplannen met M. niet door kunnen gaan en werd deze vrees op dat moment minder acuut. Bij haar tweede verzoek tot internationale bescherming werd zij vervolgens slechts gehoord bij de DVZ, waar zoals gebruikelijk, zij slechts in het kort haar asielmotieven mocht uiteenzetten. Zij had dan ook niet de mogelijkheid om details te geven omtrent de huwelijksplannen voor H. Verzoeksters vrees om gedwongen uitgehuwd te worden, is overigens des te meer gegrond gelet op de recente gebeurtenissen die plaatsvonden in haar dorp (zie hieronder punt 2).*

#### *d. Vrees voor de Taliban t. g. v. weigering tot samenwerking van moeder*

*1.5. Verzoekster heeft in haar verzoek tot internationale bescherming de redenen uiteengezet die hebben geleid tot het vertrek van haar gezin uit Afghanistan in 2015, namelijk de problemen die zij hebben ondervonden met de Taliban ten gevolge van de weigering tot samenwerking van haar moeder bij een aanval op de meisjes in de school waar zij les gaf.*

*Het CGVS heeft dit onderdeel van haar verzoek eenvoudigweg verworpen door te stellen dat de beoordeling van de asielmotieven van haar moeder en broer vaststaat, waardoor haar vrees naar aanleiding van de asielmotieven van haar moeder evenmin geloofwaardig kan zijn.*

Echter, verzoekster was persoonlijk aanwezig bij een cruciaal incident dat uiteindelijk heeft geleid tot hun vlucht: zij was namelijk bij haar moeder toen een aantal Taliban-leden haar aanhielden op hun weg naar school en haar materiaal gaven om de meisjes op haar school te vergiftigen. Zij had bijgevolg uitgebreide informatie hieromtrent kunnen geven die nieuw licht zou brengen op de verklaringen gedaan door haar moeder en broer. Zij werd hier echter geenszins over verhoord, waardoor het CGVS niet over voldoende informatie beschikte om dit deel van haar asielrelaas zonder meer te verwerpen.

#### e. Situatie van verzoeksters vader

1.6. Ten slotte vindt verzoekster het verwonderlijk dat uit de bestreden beslissing op geen enkele manier blijkt dat werkelijk rekening werd gehouden met de situatie van verzoeksters vader sinds zijn terugkeer naar Afghanistan.

Nochtans heeft verzoekster in haar verhoor bij het CGVS gemeld dat haar vader verborgen leefde. Hij kan namelijk niet terugkeren naar hun dorp van herkomst omwille van de problemen die zij hebben ondervonden met de taliban. Indien hij zou terugkeren, zou hij uitleg dienen te geven omtrent de afwezigheid van zijn vrouw en kinderen en zou hij verantwoording moeten geven voor hun vlucht uit het dorp. Dit is een belangrijk element dat geenszins in rekening is genomen door het CGVS, terwijl dit een belangrijke aanwijzing is dat verzoeksters vrees voor vervolging in haar dorp van herkomst gegrond is.

Bovendien bevindt verzoeksters vader zich momenteel in India, New Delhi. Ten gevolge van de problemen in hun dorp van herkomst en de onmogelijkheid om zich te vestigen in een ander deel van het land, is hij naar India vertrokken met als doel om zijn gezin te vergezellen in België. Daar is vastgesteld dat hij aan een leveraandoening lijdt, bevindt hij zich nog steeds in India om de nodige medische behandeling te krijgen. Hij heeft ook een operatie aan zijn ruggengraat ondergaan. Ter bewijs hiervan heeft verzoekster aan het CGVS de medische rapporten van het ziekenhuis in New Delhi overgemaakt.

Het CGVS uit twijfels over de identiteit van verzoeksters vader. Dit is echter allesbehalve redelijk, aangezien de documenten duidelijk dhr. M. H. R. aanduiden als patiënt, wat overeenstemt met de naam van haar vader. Hoewel uit deze documenten overigens niet blijkt wat zijn huidige verblijfsplaats of zijn verblijfplaats in de toekomst is, is het gelet op de ernst van de aandoening volstrekt aannemelijk dat hij zich nog steeds in India bevindt.

De aanwezigheid van verzoeksters vader is gelet op de in Afghanistan geldende maatschappelijke normen echter van groot belang, zoals blijkt uit de hierboven aangebrachte informatie.

#### 2. Met betrekking tot de recente gebeurtenissen in het land van herkomst

2.1. Sinds de bestreden beslissing werd genomen, hebben zich nieuwe gebeurtenissen voorgedaan in verzoekster dorp van herkomst die verzoeksters verzoek tot internationale bescherming in een nieuw daglicht brengen.

Toen verzoeksters moeder en oudere broer te horen kregen dat hun tweede verzoek tot internationale bescherming definitief was afgewezen en zij dus zouden moeten terugkeren naar Afghanistan, hebben zij dit uiteraard onmiddellijk meegedeeld aan hun vader.

Omwille van de moeilijkheden die het gezin heeft gehad met de Taliban en die tot hun vlucht uit Afghanistan hebben geleid, kunnen zij echter niet zomaar terugkeren naar hun dorp van herkomst. Verzoeksters moeder dient zich namelijk nog steeds te verantwoorden voor haar gebrek aan medewerking met de Taliban.

Om uit deze impasse te geraken heeft haar vader contact opgenomen met zijn broer, M. H., om te trachten een oplossing te vinden zodat het gezin toch zou kunnen terugkeren naar hun dorp. Zijn broer heeft vervolgens onderhandeld met de mullah van het dorp, Mullah N., die sterke banden heeft met de Taliban. Er werd vervolgens een dorpsraad van de dorpsoudsten bijeengeroepen om deze kwestie te bespreken. Deze raad heeft besloten dat het gezin kan terugkeren naar hun dorp zonder problemen te ondervinden, op voorwaarde dat verzoekster en haar twee zussen huwen met de kandidaten die door hen worden gekozen en verzoeksters moeder niet langer werkt als onderwijzeres.

De Mullah en de dorpsoudsten hebben de volgende partners gekozen voor de drie meisjes:

- Verzoekster dient te huwen met K., de zoon van haar oom M. H.;
- Haar zus M., die 16 jaar oud is, dient te huwen met B., de zoon van B.;
- Haar zus S., die 14 jaar oud is, dient te huwen met Y., de zoon van N.

Verzoeksters oom, M. H., heeft een deel van deze bijeenkomst gefilmd om aan zijn broer door te sturen, ter bewijs hiervan. Verzoeksters vader heeft deze video vervolgens, d.i. op 12 april, doorgestuurd naar verzoeksters moeder.

De video wordt gevoegd aan huidig verzoekschrift (stuk 3).

Verzoekster benadrukt dat dit stuk op ernstige en nauwgezette wijze moet worden onderzocht.

*Zij verwijst in dit verband naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat in zijn arrest in de zaak Singh e.a. v. België van 2 oktober 2012 benadrukt hoe belangrijk het is dat de asielinstanties de door de asielzoekers voorgelegde documenten nauwgezet onderzoeken.*

*De vaststelling dat uw Raad de gebeurtenissen die hebben geleid tot de vlucht van het gezin uit Afghanistan als ongeloofwaardig heeft beoordeeld in het arrest van 13 april 2018 doet hier geen afbreuk aan, aangezien deze beoordeling moet worden herzien in het licht van deze recente gebeurtenissen en dit nieuw stuk.*

*2.2. Uit deze video blijkt zeer duidelijk dat de beslissing van de dorpsraad vast staat: er zal geen protest geduld worden tegen de gearrangeerde huwelijken van de drie meisjes.*

*De Mullah is glashelder: als één van beide partijen zich verzet tegen deze beslissing, zal die er de gevolgen van dragen.*

*Bijgevolg zal het noch voor verzoekster, noch voor haar vader of moeder mogelijk zijn om zich te verzetten tegen het gearrangeerd huwelijk met K.*

*Verzoekster wenst echter helemaal niet te huwen met deze jongen. Zij wenst integendeel haar studies te kunnen voortzetten en ooit apothekeres te worden. Dit huwelijk is volledig tegen haar wil.*

*Indien verzoekster terugkeert naar haar dorp van herkomst, is er bijgevolg een reëel risico dat zij gedwongen zal worden uitgehuwelijkt aan deze jongeman.*

*Het is algemeen aanvaard dat een huwelijk slechts geldig gesloten kan worden als de aanstaande echtgenoten hun toestemming geven, zonder enige dwang en met volledige kennis van zaken (zie artikel 16, tweede lid UVRM, artikel 16(l)(b) CEDAW, artikel 23(3) BUPO-verdrag en artikel 10(1) ECOSOC-verdrag). Wanneer het huwelijk wordt doorgedrukt tegen de wil van (één) van de partijen, is er sprake van een gedwongen huwelijk (zie M VANDENBERGHE, "De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus aan kwetsbare asielzoekers met een gendergerelateerde asielclaim", T.Vreemd. 2016, nr. 3, p. 332).*

*Uw Raad heeft reeds meermaals erkend dat een gedwongen huwelijk neerkomt op een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet (zie bv. RvV nr. 152.943 van 21 september 2015, RvV 117.328 van 21 januari 2014).*

*Derhalve staat het vast dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst een ernstig risico loopt op vervolging wegens het behoren tot de bepaalde sociale groep van Afghaanse vrouwen (die het slachtoffer zijn van gedwongen huwelijken).*

*2.3. Volgens de "Country Guidance" opgesteld door de EASO, komen gedwongen huwelijk nog steeds veelvuldig voor in Afghanistan, in het bijzonder voor meisjes en vrouwen. Dit rapport stelt dat mensen in Afghanistan weinig opportuniteiten hebben om hun eigen keuzes te maken met betrekking tot het huwelijk. Volgens een onderzoek van 2015, zijn 45% van de Afghaanse vrouwen gehuwd tegen de leeftijd van 18 jaar oud. Ten slotte kan de weigering van huwelijksplannen in veel gevallen leiden tot geweld voor de betrokken vrouwen en meisjes en voor hun families (zie "Country Guidance", p. 53-54, stuk 5).*

*Ook in haar richtlijnen van augustus 2018, stelt de UNCHR dat schadelijke traditionele praktijken, zoals het gedwongen huwelijk, een wijdverspreid probleem blijven in de Afghaanse maatschappij (zie UNHCR, Guidelines, p. 74-76, stuk 4).*

*Om deze reden stelt het UNCHR dat vrouwen die het risico lopen op schadelijke traditionele praktijken tot een risicogroep behoren die nood hebben aan internationale bescherming.*

*Aangezien verzoekster bijgevolg tot een risicogroep behoort, dient haar verzoek tot internationale bescherming, overeenkomstig de rechtspraak van Uw Raad, met de grootste voorzichtigheid te worden onderzocht (zie met name RvV nr. 218 594 van 21 maart 2019).*

*2.4. Overeenkomstig artikel 48/5 Vw kan vervolging of ernstige schade uitgaan van niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de Staat of internationale organisatie geen bescherming kunnen of willen bieden hiertegen. De bescherming moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.*

*Uit objectieve informatie blijkt dat er een duidelijk gebrek aan bescherming is van de autoriteiten voor vrouwen en meisjes die het slachtoffer zijn van geweld, wat een wijdverspreid gevoel van straffeloosheid creëert.*

*Zie met name UNAMA, "Injustice and Impunity - Médiation of Criminal Offences of Violence against Women", mei 2018:*

*„Mediation of criminal offences of violence against women is widely used instead of the existing criminal justice processes, resulting in the widespread withdrawal of official complaints by survivors, and thereby contributing to the perpetuation of impunity for such crimes in Afghanistan. Survivors are required to withdraw official complaints as a prerequisite to mediation or during mediation proceedings. The withdrawal of official Complaints as part of the mediation process highlights a further problem, as this serves to distance the act from its criminal character. The mediation of incidents of violence against women essentially transforms 'criminal acts' into mere 'family disputes', and encourage women to reconcile with the perpetrator as if no actual crime occurred, or to seek a divorce if the parties cannot reach an agreement. Such outcomes directly contradict the spirit and letter of the EVAW Law" (p. 39)*

*Er is dus duidelijk geen doeltreffend juridisch systeem voor de bestrafing van gender gerelateerd geweld en er is een grote wantrouwigheid vanwege vrouwen ten aanzien van politie en gerecht, waardoor er een wijdverspreid gevoel van straffeloosheid bestaat.*

*Daarenboven is er geen binnenlands beschermingsalternatief mogelijk voor verzoekster.*

*Overeenkomstig artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.*

*Het is redelijk om aan te nemen dat ook in andere regio's in Afghanistan zij het risico loopt slachtoffer te worden van gender-gerelateerd geweld omwille van haar gedrag en levensstijl.*

*Daarenboven kan niet van haar verwacht worden dat zij zich als alleenstaande vrouw elders in Afghanistan zou vestigen. Uit de aangebrachte informatie blijkt namelijk dat zeker vrouwen die alleen wonen een groot risico op vervolging of ernstige schade lopen.*

*2.5. Gelet op het veelvuldig voorkomen van gedwongen huwelijken in de Afghaanse gemeenschap en het nieuwe stuk dat verzoekster aanbrengt waaruit duidelijk blijkt dat zij een reëel risico loopt om uitgehuwelijkt te worden tegen haar wil, dient vastgesteld te worden dat verzoekster een persoonlijke vrees voor vervolging heeft wegens het behoren tot de bepaalde sociale groep van Afghaanse vrouwen. Derhalve dient zij erkend te worden als vluchteling.*

*Minstens dient vastgesteld te worden dat de Raad over onvoldoende onderzoeksbevoegdheid beschikt om de geloofwaardigheid van deze nieuwe elementen nauwgezet te kunnen onderzoeken, en dient de beslissing derhalve te worden vernietigd opdat de CGVS de nodige onderzoeksmaatregelen kan stellen, en met name om verzoekster te horen hieromtrent.*

## **B. SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS**

*1. Het CGVS stelt dat de situatie in Kabul stad niet zodanig is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Verzoekster wijst er op de eerste plaats op dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan ernstig verslechterd is. Zo heeft de Secretaris-generaal van de VN de situatie in Afghanistan herkwaliificeerd van "post-conflict naar "country undergoing conflict that shows few signs of abating" (EASO COI Rapport "Afghanistan - Security situation Report", mei 2018, p 20, zie administratief dossier).*

*Ook OCHA heeft in december 2017 uitdrukkelijk gesteld dat wat ooit een conflict van lage intensiteit was nu is geëscaleerd tot een oorlog (Ibid.).*

*Het meest recente EASO COI rapport van mei 2018 stelt het volgende aangaande de veiligheidssituatie in Kabul stad:*

*[citaat uit Landeninformatie, stuk 14, nr. 3, p. 27, 31-32]*

*Ook het laatste UNAMA rapport stelt dat gedurende de periode van 1 januari tot 31 maart 2019 inwoners van Kaboel, Helmand, Nangarhar, Faryab en Kunduz het meest getroffen zijn door het gewapend conflict (zie UNAMA, "Quarterly report on the protection of civilians in armed conflict: 1 january to 31 march 2019" 24 april 2019, p. 2, stuk 6).*

*Gelet op het voorgaande ziet verzoekster niet in hoe het CGVS tot de conclusie kan komen dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.*

*Het is volstrekt onredelijk om Kabul stad te blijven beschouwen als veilig, ondanks de verslechtering van de veiligheidssituatie.*

*Verder heeft het CGVS geen rekening gehouden met de bijzondere kwetsbare positie van verzoekster, gelet op haar risicoprofiel als jonge vrouw die de maatschappelijke normen niet respecteert."*

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende documenten:

"3) Video op drager + vertaling

4) UNHCR, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan " 30 augustus 2018

5) EASO, "Country Guidance Afghanistan - Guidance note and common analysis", juni 2018

6) UNAMA, "Quarterly report on the protection of civilians in armed conflict: 1 january to 31 march 2019", 24 april 2019".

2.1.3. In een aanvullende nota van 23 september 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018;
- het EASO-rapport "Afghanistan Security situation" van december 2017;
- het EASO-rapport "Afghanistan Security situation – Update" van mei 2018;
- het EASO-rapport "Afghanistan Security situation" van juni 2019;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2019;
- COI Focus "Afghanistan Security Situation in Kabul City" van Cedoca van 15 mei 2019.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem bepalingen die verzoekster geschonden acht, maakt op zich niet aannemelijk dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, volhardt verzoekster in de door haar aangehaalde motieven. Zij parafraseert deze en steunt zich op algemene achtergrondinformatie en rechtspraak, maar dit laat niet toe om een ander licht te werpen op de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat verzoekster in België maatschappelijke regels naleeft, staat niet haaks op de vaststelling dat zij in Afghanistan de maatschappelijke regels zou hebben overtreden. De bestreden beslissing merkt hierover op dat verzoekster verwijst naar een Afgaanse mentaliteit en het feit dat zij in het buitenland in dezelfde klas zal hebben gezeten met jongens. Verder wordt ook ingegaan op wat verzoeksters advocaat in een nota heeft ter kennis gebracht aan de commissaris-generaal in dit verband. Het louter herhalen van deze algemene standpunten, laat niet toe om de bestreden beslissing te ondergraven.

De algemene kritiek op de positie van de vrouw in de Afgaanse maatschappij en het seksueel en gender gebaseerd geweld, het recht te hebben op een behoorlijk en menselijk leven, de wens om geen boerka te dragen en het betoog dat zij niet langer vrij zal zijn bij terugkeer naar Afghanistan, is dermate vaag en oppervlakkig dat verzoekster hiermee niet aannemelijk maakt dat zij een nood heeft aan een internationale bescherming. Het profiel van Afgaanse vrouw op zich volstaat niet om als vluchteling erkend te worden. Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat zij een alleenstaande vrouw is, nu zij over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt. Rekening houdend met de persoon van verzoekster, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst, waarbij de vrees voor vervolging *in concreto* dient aannemelijk te zijn, heeft verzoekster zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan haar profiel van Afgaanse vrouw verbonden incidenten aangehaald.

Het herhalen van de ingeroepen asielmotieven toont niet aan dat de commissaris-generaal een verkeerde beslissing heeft genomen.

In het dossier van verzoekster zijn er geen elementen voorhanden die erop wijzen dat zij dermate vervreemd is van de Afgaanse cultuur.

Verzoekster groeide op in Afghanistan, in een progressief gezin, en zij heeft blijkens de gegevens vervat in het administratief dossier geen zwaarwichtige problemen ondervonden ten gevolge hiervan.

Zij toont op geen enkele manier aan dat haar afwezigheid in Afghanistan en de integratie in België voor haar dergelijke risico's inhoudt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Er zijn geen elementen die op verwestering wijzen en evenmin worden die door verzoekster aangereikt. Haar verwijzing naar informatie over vrouwen in Afghanistan, is onvoldoende om aan te tonen dat zij door de Afghaanse bevolking in die mate als verwesterd zou worden aanzien dat zij in Afghanistan haar leven niet zou kunnen heropbouwen.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij als jonge vrouw niet verder zal kunnen studeren. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat zij gedwongen zal worden om te huwen. Verzoekster brengt thans een filmpje bij, maar de Raad merkt op dat dergelijke opname het voorwerp kan zijn van manipulatie door inscenering. Bovendien borduurt de inhoud ervan verder op het asielrelaas van verzoeksters moeder die het probleem voor het eerst heeft aangehaald in het kader van een tweede verzoek om internationale bescherming (RvV 13 april 2018, nr. 202 354; RvV 20 maart 2019, nr. 218 545). Daarenboven betreft het een video-fragment, waarvan niet kan worden vastgesteld wie dit heeft gemaakt, eerder een stuk met een gesolliciteerd karakter, zodat de bewijswaarde ervan wordt geringschat.

De vrees voor de taliban ten gevolge van de weigering van verzoeksters moeder om samen te werken, kan verzoekster niet meer dienstig inroepen. Dit betreft een motief in hoofde van haar moeder, waarover de Raad al twee keer een definitief standpunt heeft ingenomen dat hieraan geen geloof wordt gehecht (RvV 13 april 2018, nr. 202 354; RvV 20 maart 2019, nr. 218 545). Verzoekster wordt dan ook niet bijgetreden dat zij hieromtrent uitgebreide informatie had kunnen geven die een nieuw licht zou brengen op de verklaringen die werd afgelegd door haar moeder en broer.

Wat de situatie van haar vader betreft, brengt verzoekster geen argumenten aan die de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht stelt.

De bestreden beslissing wordt bevestigd:

*“Met betrekking tot uw vrees voor de taliban naar aanleiding van de weigering van uw moeder met hen samen te werken (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 10.10.2018, p. 7-8), dient opgemerkt te worden dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw moeder, R. R. (O.V. (...)), en uw oudste broer, M. Y. R. (O.V. (...)), het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun asielmotieven, met name hun vrees voor de taliban naar aanleiding van uw moeders weigering hun opdracht te volbrengen, hun vrees voor de dorpelingen die gekant waren tegen uw moeders tewerkstelling en uw moeders vrees voor haar schoonfamilie die eveneens gekant was tegen haar tewerkstelling. Uw moeder en oudste broer tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In haar arrest van 13 april 2018 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. Tegen deze beslissing dienden uw moeder en uw broer geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg staat de beoordeling van de asielmotieven van uw moeder en uw broer vast en kan, wat uw vrees naar aanleiding van de asielmotieven van uw moeder betreft, geconcludeerd worden dat deze evenmin geloofwaardig is. Op 28 mei 2018 dienden uw moeder en oudste broer een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 31 augustus 2018 verklaarde het CGVS hun verzoek niet-ontvankelijk. Het beroep tegen deze procedure is nog lopende.*

*Wat betreft uw vrees niet meer naar school te zullen mogen gaan van uw oom langs vaderszijde, H., uw vader en de dorpsoudsten, dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt deze vrees te aannemelijk te maken. Hoewel uw oom langs vaderszijde H. zich volgens uw verklaringen sinds uw allereerste schooldag tegen uw scholing kantte en uw vader toen u naar de vijfde graad ging, besliste u niet langer naar school te laten gaan (CGVS 1, p. 10), ging u tot aan uw vertrek uit Afghanistan naar school. U verklaart hierover dat uw moeder het niet eens was met de beslissing van uw vader en zich ertegen verzette tot hij toegaf dat u tot de 12e graad mocht studeren (CGVS, p. 11). Voorts verklaart u dat uw vader in de wolken is over het feit dat u momenteel onderwijs geniet en dat hij vindt dat elk Afghaans meisje dat kan studeren, dat ook moet doen (CGVS, p. 11). U verklaart echter dat uw vader enkel voorstander is van uw onderwijs in België en niet in Afghanistan, omwille van de verschillende soorten jongens aan de universiteit daar en omwille van het feit dat mensen een meisje dat naar school gaat in Afghanistan bestempelen als een slecht meisje (CGVS, p. 11). Deze verklaring kan niet weerhouden worden omdat uw vader klaarblijkelijk tegen de mening van zijn broers en van het dorp in uw moeder nooit ervan weerhouden heeft haar job als leerkracht uit te oefenen en evenmin u er ooit in Afghanistan van weerhouden heeft naar school te gaan. Hij is zelfs trots dat u in België, ver weg van zijn vaderlijk gezag, school loopt.*

*Dat uw vader u onder maatschappelijke druk zou verbieden naar de universiteit te gaan betreft dan ook louter een blote bewering die u op geen enkele manier in concreto staft.*

*Wat betreft uw vrees gedwongen te zullen worden te trouwen, dient vastgesteld te worden dat u hierover inconsistente verklaringen aflegt. Zo verklaarde u bij de DVZ dat de dorpsraad gaat beslissen met wie u diende te trouwen en dat uw ouders hierover niet zelf kunnen beslissen voor hun kinderen. Om die reden kunt u niet terugkeren naar Afghanistan (vragenlijst CGVS, d.d. 20.06.2018, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat in uw dorp wanneer een meisje 15 jaar wordt haar oom langs vaderszijde en de dorpsgenoten een echtgenoot kiezen voor haar en dat dit ook met u gebeurde (notities van het persoonlijk onderhoud H., d.d. 10.10.2018, p. 8). Vervolgens verklaart u dat de dorpsraad reeds een kandidaat voorstelde, M., en dat uw vader 'akkoord ging' met deze kandidaat (CGVS H., p. 14), hetgeen strijdig is met uw eerdere verklaring bij de DVZ dat uw ouders hierover niet konden beslissen aangezien de dorpsraad dit in hun plaats gaan doen. Ook uw verklaringen dat uw moeder vocht met uw vader over uw toekomstige huwelijk en hem zei 'waarom vraag je een klein meisje om te trouwen? Het is niet nodig' (CGVS H., p. 15) insinueert dat uw vader hierin zeggenschap had en is strijdig met uw eerdere verklaring dat uw ouders niet konden beslissen over uw huwelijkskandidaat. Voorts blijft u erg vaag over waar in het proces u zich juist bevond. Hoewel u bij DVZ aanhaalde dat de dorpsraad bij uw terugkeer zou beslissen met wie u diende te trouwen (vragenlijst CGVS, vraag 5), verklaart u op het CGVS dat de dorpsraad reeds een jongen had voorgesteld, die echter zelf had geweigerd met u te trouwen en de dorpsraad u nadien reeds aan een tweede persoon hadden aangeboden, met name ene M. (CGVS H., p. 14). U haalt echter aan niet te weten wat er nadien beslist was over u en de door de dorpsraad aangebrachte kandidaat, M., omdat jullie op dat moment gevlucht zijn (CGVS H., p. 14). Nogmaals gevraagd of er al beslist was dat jullie moesten trouwen, antwoordt u dat ze vroegen naar uw hand (CGVS H., p. 14). Gevraagd hoe uw familie reageerde, stelt u dat ze niet officieel gekomen waren om uw hand te vragen en dat de dorpsoudsten M. familie gecontacteerd hadden om te zeggen dat ze u gekozen hadden voor M. (CGVS H., p. 14-15). U weet echter niet hoe zijn familie daarop gereageerd had en of uw ouders op de hoogte waren van hun reactie (CGVS H., p. 15). Voorts zou uw vader het hele onderwerp niet meer vermeld hebben nadat uw moeder met hem erover gevochten had en hem gezegd had dat het niet nodig was (CGVS H., p. 15). Uw erg vage en inconsistente verklaringen schaden het geloof in uw verklaringen bij terugkeer naar Afghanistan gedwongen uitgehuwelijkt te zullen worden door de dorpsraad en/of uw oom en/of uw vader. De opwerping van uw advocaat dat u weinig precies kon antwoorden omwille van het feit dat u slechts 15 jaar oud was toen u Afghanistan verliet en omdat u nooit een openhartig gesprek heeft gehad met uw vader over de twee pogingen om u uit te huwelijken kunnen niet weerhouden worden. Enerzijds blijft de vaststelling dat u inconsistente verklaringen aflegt overeind. Anderzijds kan verwacht worden dat u zich in het kader van uw verzoek om internationale bescherming maximaal informeerde bij uw moeder, eenmaal in veiligheid aangekomen in België. U vreest namelijk te zijn of te zullen worden uitgehuwelijkt aan M. Verwacht mag worden dat u dan ook alles over hem zou te weten willen komen zijn, eens in België aangekomen. Ondertussen bent u namelijk een meerderjarige vrouw. Het geloof in uw vrees gedwongen uitgehuwelijkt te zullen worden, wordt bovendien verder onderuitgehaald doordat uw moeder deze vrees in uw hoofde op geen enkel moment aanhaalde in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS R., d.d. 21.02.2017; vragenlijst CGVS R., d.d. 10.02.2016, vraag 4 en 5; Arrest nr. 202 354 RvV, d.d. 13.04.2018). De vaststelling dat zij naliet deze feiten aan te halen toen zij daar uitgebreid de kans toe kreeg in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming of in het kader van haar beroep bij de RvV, halen het geloof in deze verklaringen volledig onderuit. Uw verklaring hiervoor, met name dat uw moeder niet mentaal voorbereid was op haar eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS, overstijgt het niveau van een blote bewering niet en kan bijgevolg niet weerhouden worden. Bovendien verklaart dit nog steeds niet waarom ze het bij de RvV niet zou hebben aangehaald. In haar tweede verzoek om internationale bescherming haalde uw moeder dan weer slechts in algemene bewoordingen aan dat zij vreesde dat haar dochters gedwongen uitgehuwelijkt zouden worden zonder enige vermelding van M. of uw eerste huwelijkskandidaat (verklaring volgend verzoek R., d.d. 20.06.2018, vraag 15).*

*Evenmin kan er geloof gehecht worden aan uw verklaringen over fysieke agressie van uw oom aan uw persoon omwille van uw onderwijs en aan uw moeder omwille van haar tewerkstelling. Op geen enkel moment tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS noch in haar verklaringen bij de DVZ in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, noch tijdens haar beroepsprocedure bij de RvV (CGVS R.; vragenlijst CGVS R.; Arrest nr. 202 354 RvV) alludeerde uw moeder op fysieke agressie vanwege haar schoonfamilie omwille van haar tewerkstelling. Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde zij wel aan dat haar schoonfamilie tegen haar tewerkstelling gekant was (CGVS R., p. 16). Zo zou uw oom langs vaderszijde tegen uw vader gezegd hebben dat hij uw moeder niet mocht laten werken en dat hij zich moest schamen (CGVS R., p. 28).*

*Bijgevolg werden deze verklaringen onvoldoende zwaarwichtig bevonden om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Bovendien bleek uit uw moeders verklaringen dat uw oom langs vaderszijde haar ter wille was gezien hij haar geholpen had met het attest van de dorpsoudsten te verkrijgen (CGVS R., p. 29). Tot slot antwoordde zij negatief op de vraag die aan het einde van haar persoonlijk onderhoud gesteld werd of zij nog andere problemen had gekend in Afghanistan dan degene die zij reeds uit de doeken had gedaan (CGVS R., p. 30). De vaststelling dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud de in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds aangehaalde problemen met haar schoonfamilie louter omschreef als een verbale tegenkanting ondermijnt dan ook ten stelligste haar bewering dat uw oom langs vaderszijde haar sloeg omwille van haar tewerkstelling als leerkracht. Ook inzake haar schoolgaande dochter hield uw moeder het op verbale verwijten, louter gericht aan uw man. Zij verklaarde dat een aantal moskeegangers zich verbaal negatief uitten tegen uw vader over haar tewerkstelling en het feit dat haar dochters naar school gingen (CGVS R., p. 15, 28), doch maakte zij geen enkele melding van fysieke agressie in dit verband toen zij uitgenodigd werd hierover uitgebreider te vertellen (CGVS R., p. 28-29). De vaststelling dat zij naliet deze feiten aan te halen toen zij daar uitgebreid de kans toe kreeg in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming of in het kader van haar beroep bij de RvV, halen het geloof in deze verklaringen volledig onderuit.*

*U vreest daarnaast beschouwd te zullen worden als een slecht meisje omdat u een tijd heeft doorgebracht in het buitenland (CGVS H., p. 9). U slaagt er niet in deze vrees te concretiseren. Gevraagd waarom u dit denkt, stelt u dat dat de Afghaanse mentaliteit is en omdat in het buitenland jongens en meisjes in dezelfde klas zitten (CGVS H., p. 9-10). Nergens blijkt dat u de maatschappelijke regels in uw land van herkomst zou hebben overtreden. Het louter behoren tot de groep van terugkerende Afghaanse asielzoekers wordt luidens de richtlijn van het UNHCR, die uw advocaat ook neerlegt, niet langer als risicocategorie beschouwd.*

*Wat betreft de verklaringen van uw advocaat zoals uiteengezet in de nota die zij het CGVS toestuurde na uw persoonlijk onderhoud, dat het niet mogelijk zal zijn voor u om een westers leven te leiden in Afghanistan nadat u een tijd in het Westen hebt geleefd, en dat u zich opnieuw zal dienen aan te passen aan de maatschappelijke normen in Afghanistan, dat u opnieuw een boerka zal moeten dragen en geen westerse kledij zal kunnen dragen, dat u geen contact zal mogen hebben met jongens en het niet zal mogelijk zijn om op uzelf te wonen, dient opgemerkt te worden dat dergelijke elementen niet als fundamentele rechten kunnen worden aanzien waarvan een beknotting of inperking tot onmenselijke behandeling zou leiden. Het feit dat u in Afghanistan niet dezelfde vrijheden kunt genieten die u hier wel kent, volstaat niet om in uw hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Afghanistan geldende regels. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk. Bovendien moet worden opgemerkt dat u in Afghanistan reeds uit een progressief gezin afkomstig was gezien uw moeder 20 jaar gewerkt heeft en u en uw zussen naar school gingen (CGVS R., p. 7-8). Wat betreft de bewering van uw advocaat dat u niet zonder mannelijk familielid het huis zal kunnen verlaten, dient opgemerkt te worden dat deze niet in overeenstemming is met de verklaringen van uw moeder dat zij samen met u en uw zussen naar school ging, zonder mannelijk familielid (CGVS R., p. 14-15) en met uw verklaring dat u samen met uw moeder naar school ging (CGVS H., p. 7). Wat betreft de verklaring van uw advocaat dat u in het algemeen niet uw eigen keuzes zult kunnen maken, dient opgemerkt te worden dat uw advocaat deze stelling niet concretiseert. De algemene verwijzingen van uw advocaat naar de positie van de vrouw in de Afghaanse samenleving zijn onvoldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u of uw advocaat blijft desbetreffend in gebreke. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, zijn in dezen dan ook niet dienstig. De aangehaalde rechtspraak van de Nederlandse en Belgische rechtbanken betreffen dan weer individuele gevallen die geen precedentwaarde hebben en aldus niet bindend is.*

*Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.*

*De documenten die u heeft neergelegd vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw taskara bevestigt uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken.*

*Het CGVS onderstreept vervolgens dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de rechtbank van Den Haag, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming wordt op basis van zijn eigen merites beoordeeld rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoeker. Wat betreft de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018, de EASO Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis van juni 2018, het EASO COI Information Report 'Afghanistan – Individuals targeted under societal and legal norms' en het EASO COI Information Report 'Afghanistan – Key Socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e-Sharif, and Herat City', dient opgemerkt te worden dat het verwijzen naar algemene richtlijnen en rapporten niet volstaat om aan te tonen dat u in concreto in uw land van herkomst werkelijk vervolgd zult worden of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.*

*Ook de medische attesten en een begeleidende mail betreffende uw vader, die uw advocaat nastuurde op 20 maart 2019, kunnen bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. Hoewel uw advocaat verwijst naar het vertrek van uw vader uit Afghanistan omdat hij daar niet in veiligheid kon leven, wordt er niet gespecificeerd wat er juist aan de basis lag van dat vertrek. Deze documenten zeggen dan ook niets over uw persoonlijke vluchtmotieven, te meer omdat er, zoals hierboven werd vastgesteld, geen geloof aan kan worden gehecht. Op basis van deze brief en bijhorende medische documenten kan er enkel worden geconcludeerd dat de heer R., waarvan zelfs niet vaststaat dat deze persoon daadwerkelijk uw vader is, zich op de data van uitgifte van de medische documenten in India bevond voor een medische controle. Deze documenten zeggen echter niets over zijn huidige verblijfplaats of verblijfplaats in de toekomst. Bovendien kan er evenmin uit opgemaakt worden aan welke ziekte, door uw advocaat nochtans omschreven als een 'zware medische aandoening', de persoon in kwestie dan wel lijdt."*

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing vooreerst terecht als volgt:

*"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.*

*Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.*

*Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

*UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.*

*In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.*

*In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.*

*Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.*

*Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.*

*Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.*

*Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

*Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap geviséerd werden.*

*Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviseerd.*

*Omwille de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.*

*Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."*

Verzoeksters betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan voorgaande analyse. De informatie waarop verzoekster steunt is dezelfde of ligt in de lijn van de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund. De Raad merkt op dat de meest recente informatie ter kennis gebracht door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij brengt verder geen enkel concreet element aan.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de stad Kabul in Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP